

melser i saa Henseende skal overholdes. — Ved Ændringsforslag Nr. 1, Punkt e, gives der Mulighed for, at der af Administrationen kan anvendes en noget anden Beregningsmaade end den, der hidtil er anvendt overfor de Arbejdsgivere, der i Henhold til Loven er fritaget for at yde Bidrag til Arbejdsløshedsfonden. Det er kun en rent praktisk Foranstaltning, men jeg tror, den er nødvendig, da det har vist sig, at de nugældende Regler i saa Henseende har virket i høj Grad uretfærdigt. Jeg tror, jeg tør udtale ganske bestemt, at hvis dette Lovforslag bliver gennemført, vil det vise sig, at Lovens Bestemmelser i saa Henseende let lader sig praktisere, saaledes at f. Eks. en Arbejdsgiver fritages for Bidragspligt for sit Tyende, naar det godtgøres, at Tyendet er fæstet paa mindst 1 Aar.

Ændringsforslag Nr. 4 gaar ud paa, at de nugældende Maksimaltakster nedsættes for Familieforsørgere fra 4 Kr. til 3 Kr. 50 Ø. og for Ikke-Familieforsørgere fra 3 Kr. 50 Ø. til 3 Kr. Ved den sidste Revision af denne Bestemmelse i December 1921 forhandlede der stærkt om at sætte disse Maksimaltakster i et fast Forhold til Pristallet. Det Ændringsforslag, der i saa Henseende var fremsat, blev opgivet, og man enedes den Gang om at lade de fastsatte Takster, altsaa henholdsvis 4 Kr. og 3 Kr. 50 Ø., blive staaende. Man gjorde det, fordi man ansaa disse Beløb for rimelige i Forhold til det daværende Pristal. Da nu Pristallets Nedgang har ført til, at Dyrctidstillæget er gaaet ned fra Oktober 1921 indtil nu med 6 Portioner, tror jeg, man maa indrømme, at naar vi nu foreslaar Maksimalbeløbene nedsat henholdsvis fra 4 Kr. til 3 Kr. 50 Ø. og fra 3 Kr. 50 Ø. til 3 Kr., opretholder vi fremdeles et passende Forhold mellem disse Maksimalbeløb og Pristallet. Ud fra den Betragtning maa jeg paa Flertallets Vegne anbefale Ændringsforslag Nr. 4. — Ved Ændringsforslag Nr. 5 foreslaas det at udsætte næste Revision af Lovens § 18 til 1. Februar 1924 i Stedet for som i Lovforslaget bestemt til 1. December 1923. — Ændringsforslag Nr. 7 tilsigter en Ændring i Lovens § 29, 4de Stykke, der omhandler Reglerne med Hensyn til Arbejdsgivernes Bidrag til Arbejdsløshedsfonden. — Ændringsforslag Nr. 8 angaar Kontrolreglerne med Hensyn til de Arbejdere, som er henvist til ekstraordinær Understøttelse, altsaa ikke dem, som faar vedtægtsmæssig Understøttelse, men dem, som faar ekstraordinær Understøttelse gennem Krisefonden. Ændringsforslaget

gaar ud paa, at i § 31, 9de Stykke, Punkt c, udgaar Ordene: „i Tilfælde af, at vedkommende faar Arbejde“, hvorefter de gældende Kontrolregler vil komme til Anvendelse baade ved Arbejdstiltrædelse og ved Arbejdsfratrædelse. I begge Tilfælde skal altsaa Arbejdsløshedskortet paategnes, leveres tilbage til Arbejderen og af ham tilbage til Arbejdsløsheds-kassen.

Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at ved Gennemførelsen af disse Ændringsforslag vil man først og fremmest opnaa det, man tilsigtede ved Revisionen i 1921 af den heromhandlede Lovgivning, nemlig at faa mere paalidelige Kontrolregler, hvad Offentligheden absolut har Krav paa, idet det jo desværre har vist sig, at de gældende Kontrolregler i adskillige Tilfælde har slaaet Klik. Hvis Flertallets Ændringsforslag vedtages, vil man opnaa større Sikkerhed for Kontrolreglernes Effektivitet, saa at man paa det Omraade i Fremtiden kan være fuldstændig tryk. Med disse Ord skal jeg anbefale Flertallets Ændringsforslag og takke den højtærede Indenrigsminister, fordi han i Forvejen har givet disse Ændringsforslag sin Tilslutning.

J. P. Nielsen: Arbejdsløshedsloven den 22. December 1921 fremgik som et Kompromis, indgaaet af alle Rigsdagens Partier, hvor der var taget Hensyn til de forskellige Interesser, ogsaa til de berettede Interesser, som Arbejderne havde. Det var det, der betingede, at vi kunde stemme for Lovforslaget. Man var den Gang ganske enige om, som en selvfølgelig Forudsætning, at denne Omordning af vor Arbejdsløshedsforsikring skulde gælde et længere Tidsrum, for at man derigennem kunde høste Erfaringer, forinden man skred til en Revision. Der var kun een Paragraf, som skulde revideres, nemlig § 18; der blev med Hensyn til de Maksimaltakster, som Loven fastsætter, indført en Bestemmelse, som siger, at disse Maksimalstørrelser for Dagpengene vil være at revidere ved Fremsættelse af dertil sigtende Lovforslag inden den 1. December 1922. Men netop det, at denne Bestemmelse kom ind i § 18, understreger, at det kun er denne Bestemmelse, der skal revideres, og ingen andre. For at opfylde Kravet i denne Bestemmelse fremsatte Indenrigsministeren sidste Efteraar et Forslag til den krævede Revision. Dette Lovforslag gik ud paa at forlænge Gyldigheden af de nuværende Maksimaltakster med et Aar, idet det ændrede Tidspunktet for den nævnte Paragrafs Revision fra 1. December 1922